Ч. 246. Четвер 16 (3) падолиста 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоЖенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна.— Італіяньско-турецка війна.— Ворохобня в Хіні.

В дальшім ході вчерашного засіданя палати послів вела ся дискусия над внесенями дорожняної комісиї. Промавляло кількох бесідників.

Дискусию розпочав німецко-национальний посол Ерб, як референт внесень, дотикаючих худоби і довозу мяса. Виступив остро против Угорщини і домагав ся довозу мяса з Арґентини до Австриї без огляду на дозвіл Угорщини. З галицких послів промовляли: Марек, Штайнгавз і Галлер. Відтак забрав голос п. Президент міністрів ґр. Штірґк. Бесідник заявив, що австрийске правительство в ніякий спосіб не згодить ся на довіз арґентиньского мяса до Австриї без дозволу Угорщини, хоч би навіть австрийский парлямент инакше постановив. Та заява президента міністрів викликала серед німецких послів з міст величезне обурене і они засипали відтак ґр. Штірґка протетами.

По промові Президента міністрів перервано дискусию. При кінци засіданя пос. Ґлекль в запитаню до президента палати критикував той уступ бесіди ґр. Штірґка, в котрім той заявив, що не міг би евентуальної ухвали палати предложити до санкциї.

На тім засідане закрито. Слідуюче в четвер. Нині не буде засіданя з причини сьвята Леопольда, патрона Австриї Долішної.

З поля італіяньско-турецкої війни не надійшли нині ніякі важнійші донесеня. В Тріполісі положене не змінене, а про рух італіяньскої фльоти на еґейскім мори поки що нема вістий. Турки кинули ся до скріплювана своїх становищ на островах еґейского моря і висилають там свої войска з арматами. Здаєть ся, що вже в найблизшім часі дасть чути о собі італіяньска фльота, котра сими днями буде в цілости вібрана на еґейскім мори.

Побіда хіньскої ворохобні є вже майже певною. Правительство мусіло уступити і згодило ся на введене конституциї. Та се не втихомирило ворохобників, бо рішене цісарского двора наступило за пізно. Ворохобники не складають оружия і що дня відбувають ся криваві стрічи межи ворохобниками а правительственними войсками. В цілих Хінах настало велике замішане, а правительство стратило зовсім голову, бо не може навіть оперти ся на своїй армії, яка прихиляє ся на сторону ворохобників. В руки ворохобників перейшли вже, як доносять, китайский порт Аму, міста Чінґ-Янґ, Шанґ Чу і Комінсун. В Нанкіні вивішено всюди хоругви ворохобні, навіть на державних домах. Всі зелізниці, які ведуть до столиці Пекину, заняли вже ворохобники і машерують до столиці; тут панує великий страх і переполох, бо ніхто не є певний свого житя. Цісарский двір є дуже занепокоєний про свою долю, однак лишає ся дальше в Пекіні і не думає оставляти міста. Много княгинь схоронило ся до европейских домів.

Як зачувати, Анґлія вислала вже до Шанґаю 250, а Росия до Тієнтсіну 200 вояків.

Місто Фучу по короткім опорі віддало ся в руки ворохобників. Віцекороль і татарский ґенерал втікли. Ямен спалено. Місто Кантон проголосило свою независимість; прапор смока знято.

На положене в Пекіні вплинув дуже лихо морд Вулюґена, ґубернатора провінциї Шаус, якого убили Манджури за сприяне ворохобникам. З сеї причини обурене Хінців є так велике, що заходить страх великої різні Манджурів, в якій ворохобники не поминуть і членів династиї. Хіньский двір наміряє тоді втікати, що з певностию спричинило би криваву різню, від якої ніхто не міг би здержати Хінців. З міста втікають що дня сотки людий, так що доси втекло вже більше як чверть мілїона мешканців. Найновійші вістки подають, що з Пекину утік вже молодий цісар під опікою цісаревої, а реґент схоронив ся на анґлійский торпедовець. В місті є великий неспокій; анґлійский посол зарядив, щоби всі анґлійскі горожани скрили ся в домі посольства. Аґ. Га.

20)

Крізь стіну.

(З французского — Кл. Моффета).

(Дальше).

— Прошу, сідайте тут коло мене. То крісло вигіднійше. Так, тепер розповім вам подрібно цілу річ! Отже пане Кокеніль — то була найбільша дурниця, яку я в моїм житю зробила. Мартінец дістав дійстно від мене ті банкноти. Я просила его, аби ставляв за мене, як буде грати з тим славним Росиянином, бо впевняв мене, що зовсім певно виграє.

— Але вечеря — в сепаратці?

Усьміхаючись, здвигнула плечима.

— До того мала я мої причини, які волію замовчати. Я потребувала помочи мужчиии, котрий би мене не знав, а що Мартінец удавав все такого залюбленого — попросила его. Чого я від него хотіла, не має тепер значіня, коли бідолаха не був в силі того зробити.

— А хтож его застрілив?

— Того не знаю. Ні, справді! Не маю понятя!

— Але ви були при тім, ви чули вистріл, бачили, як він упав —

Она дуже занепокоїла ся і хотіла щось сказати. Але придавила в собі слова і почала зараз з вимушеним спокоєм оповідати, що они їли зупу і що Мартінец як раз встав, коли упав вистріл і він повалив ся на землю. Не має понятя, звідки упав той вистріл і хто вистрілив, а була так налякана, що просто утікла.

Кокеніль лагідно усьміхнув ся.

— А сверлик? — спитав тихо.

— Сверлик? — повторила беззвучно.

— Так; візник оповідав, що ви мали під пахою малий пакунок. Ви кинули его відтак з моста в Секвану! Чи то був сверлик?

— Она тяжко віддихала і шепнула по хвили:

— Так.

— І Мартінец вертів в стіні діри задля вас?...

Хвилю вагувала ся, заки відповіла „так“.

— Длячого хотіли ви заглядати до сусідної комнати?

Кров ударила їй в лице.

— Бо я знала, що там буде одна нужденна балетниця з —вирвалось їй пристрастно, але відтак здержала ся.

— З ким? — спитав Кокеніль спокійно.

— З моїм мужем.

— Отже то був ваш муж, котрого ви того вечера уважали винним? — спитав Кокеніль по короткій перерві.

— Так, але то була похибка; він не мав з тим нічого спільного. Правда, хорошо він не поводив ся, але —

— Гадаєте з Анітою?

То був пробний удар, але влучний.

Поглянула на него остовпілими очима.

— Чи ви чорт який? — воркнула. Але відтак почала сьміяти ся і сказала: — Мусите все знати. В четвер найшла я отверту телеґраму, що лежала в комнаті мого мужа — я справді бажала би собі, аби він був трохи обережнійший і — і я еї перечитала! Я вже нераз мала підозріне, але муж умів его все побороти. Тепер хотіла я бачити на власні очи, бо та телеґрама заповідала сходини на суботу вечер в готели „Анзонія“ в сепаратці ч. 7 і була підписана іменем „Аніта“. Позаяк Мартінец був дуже глупий — щиро жалую, що він погиб, але був глупий — то я его намовила, аби того вечера зійшов ся зі мною в сепаратці ч. 6 де ми мали спільно вечеряти.

— Чи він прийшов на ту гадку, аби вертіти діри?

— Так, мені було би то ніколи не прийшло до голови. Він сказав, що буде мене бавити, коли зможу підглянути мужа крадьком і без скандалу. То була одинока розумна гадка, яку я коли у него помітила.

— Гм! — відозвав ся аґент і задуманий повів рукою по чолі.

— Але не бояв ся Мартінец, що ваш муж і Аніта побачать ті діри? — спитав відтак.

— Ні, він день перед тим бачив, що під ч. 7 в тім місци стояла під стіною велика пальма, котра мусіла закривати діри.

васа одержала з Тієнтсіну телеґраму під датою 8 с. м., що в Пекіні вже вибухли поважні заворуження, передмістя попідпалювано і прийшло до різні. Ворохобники находять ся дуже близко міста.

Новинки.

Львів, 15 падолиста 1911.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував офіциялів канцелярийних: Файвіша Фрайдмана в Козовій, Вол. Смаржевского в Раві і Маврик. Фертіґа в Жовкві старшими офіцаялами канцелярийними ad personam з полишенєм на дотеперішних посадах; — іменував канцелістів: Ад. Ловчковского в Ярославі, Оам. Ербара в Рожнїтові і Ант. Гольденмаєра в Риманові офіциялами канцелярийними ad personam з полишенєм на дотеперішних посадах.

— **Оповіщенє** о поновнім розписаню доповняючих виборів одного члена і одного заступника члена комісиї загального податку заробкового I кл. в округі розкладовім „Палаги торговельні львівска і брідска“:

З причини резиґнациї з мандату одного з вибраних членів комісиї загального податку заробкового I кляси в округі розкладовім „Палати торговельні львівска і брідска“ як також з уваги, що розписані тутешним оповіщенєм з дня 26 липня 1911 ч. 82355 на день 20 вересня 1911 доповняючі вибори одного заступника члена згаданої комісиї зістали ударемнені, розписує отсим краєва Дирекция скарбу поновні доповняючі вибори одного члена і одного заступника члена згаданої комісиї і визначає до переведеня сих виборів день 14 грудня 1911.

Вибори сї відбудуть ся у Львові під проводом правительственного комісаря при тутешній Палаті торговельній і промисловій. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу.

— **Вернула по смерть собі.** На шляху зелїзничім межи Львовом а Вибранївкою випала оногди вечером з поїзду особового з невісгної доси причини 60-лїтна Николикова вертаючи з Канади до рідного села. Николикова в наслідок упадку зломила собі вязи і так потовкла ся, що ледви ще живу привезено єї до Львова і відставлено до шпиталю.

— **Товариство „Сокіл“ в Бучачи**, уладжує в неділю 19 падолиста 1911 р. — в сали тов. „Руска Бесїда“ „Вечер руханки і сьпіву“. — Проґрама: „Промова. 1) Вправи вільноруч. 2) Куди іти—хор. 3) Вправи булавами. 4) Рідний край — хор. 5) Вправи ручниками. — Вступ: Місця сидячі 1·50 К, вступ на салю 1 1 К, для молодіжи шкіл 30 с. — Початок точно о г. 8 вечером.

— **Маркіянові сьвята** відбули ся дальше: В Бродах відбув ся дня 1. падолиста концерт в честь Маркіяна Шашкевича. В концерті взяв участь хор Тов. „Бандурист“ зі Львова. Промову виголосив проф. Гнатишак. Декламацию „Великі роковини“ Франка, виголосила п. Гнатишакова, а звістний цитрист о. Купчиньский одушевив публику своєю прекрасною грою. Маркіянове сьвято було перше українське сьвято уладжене в Бродах на більші розміри і зробило глубоке враженє. — В Городку Яг. відбув ся також концерт в честь Маркіяна а вступне слово виголосив о. Щербанюк, сотрудник в Городку. На сїм концерті явило ся особливо богато селян. — В Бориславі дня 8 с. м. по соборній Службі Божій в присутности величезного здвигу народа відслонено і посьвячено пропамятну таблицю ювилейну вмуровану в стїну церкви. При тім місцевий управитель парохії о. Ліщиньский виголосив прекрасну бесїду про значінє і ювилей Маркіяна. — В Лисівцях, заліщицкого повіта відбув ся дня 5 с. м. в місцевій Читальни концерт а місцевий парох о. Йос. Вигняньский виголосив відчит про значінє Маркіяна. Дня 6 с. м. відбуло ся заупокійне богослуженє за душу Маркіяна а по полудни засаджено два „Маркіянові дуби“. На тиждень перед торжеством назвала рада громадска найкрасшу улицю в селї улицею Маркіяна Шашкевича. — В Порохнику відсьвятковано дня 5 с. м. 100-лїтний ювилей Маркіяна Шашкевича панахидою по Службі Божій. Дня 6 с. м. зібрала ся в церкви молодіж зі всїх шкіл а по Службі Божій і панахиді місцевий парох виголосив до шкільних дїтий промову о житю і заслугах Маркіяна.

— **В справі втечі Мирослава Січиньского.** Львівска Філія „Бюра кореспонденційного“ одержала з надпрокураторії державної у Львові слїдуючі поясненя о відносинах службових в карнім заведеню в Станиславові, представлених з нагоди втечі Січиньского хибно деякими ґазетами.

Львівска надпрокуратория державна виконує верховний надзір над карними заведенями для мужчин у Львові і в Станиславові. Компетенция сих заведень була унормована давнійше після віроісповіданя вязнів. В р. 1908 заведено зміну що до компетенциї, унормовано именно компетенцию тих карних заведень принціпіяльно після судових трибуналів, яких засудом наложені вязничні кари мають бути відбувані в дотичнім заведеню. Від того часу відставляє ся до карного заведеня в Станиславові також вязнів римо католицкого і мойсеєвого віроісповіданя. Вже й перед тим було в сїм заведеню богато вязнів сих віроісповідань з причини евакуациї карного заведеня у Львові, зарядженої по бунті вязнів.

При іменованю урядників заряду і дозорців вимагає ся для обох згаданих заведень знанє обох краєвих мов і анї урядників анї дозорців не вибирає ся для карного заведеня в Станиславові після народности. Директор сего заведеня Карло Кальоус і інспектор вязничної сторожі Вінкентій Дзюбіньский є Поляками, походять із західної части краю, а на 89 осіб вязничної сторожі є там лиш 37 дозорців греко-католицкого віроісповіданя.

Лучає ся часто, що на основі своєї власти державний надпрокуратор переносить поодиноких вязнів з особливих причин з одного заведеня до другого, а передовсїм переносить ся вязнів із заведеня у Львові до Станиславова із санітарних взглядів, а також для більшої безпечности, яку дає само уладженє карного заведеня в Станиславові. Із сеї також причини відставлено Мирослава Січиньского до Станиславова, бо ще перед єго засудом звернув тодїшний директор заведеня у Львові увагу на те, що задержанє Січиньского в заведеню у Львові з ріжних причин що до безпечности улаждень, на які директор вказав, не усунуло би зовсїм небезпеки утечі Січиньского. Карне заведенє для мужчин в Віснічу підлягає наглядови державної надпрокураториї в Кракові і відставленє тутешного вязня до Вісніча не лежало в компетенциї львівского державного надпрокуратора.

Вязень Січиньский оставав в першій, т. є. найострійшій дисциплїнарній клясї і підлягав всїм обмеженям сеї кляси, родина могла єго відвідувати що два місяцї, в тім відступі часу вільно єму було висилати й одержати один лист і вільно єму було із зароблених гроший

Кокеніль поглянув на неї уважно, але лиш спитав:

— А ви придержували заслону, коли він вертїв?

— Так. Він справдї уложив то дуже зручно.

— Лиш одно не годить ся — відповів він. — В сепаратцї ч. 7 не стояла пальма.

— Нї?

— Нї.

— Дивно!

— Так, дуже дивно — відповів він і знов задумав ся.

— А ви заглядали крізь отвір?

— Нї. Але Мартінец пробовав, коли вивертїв першу діру, однако не міг нїчого бачити, бо в сусїдній комнатї було темно.

— Отже ви зовсїм не знаєте, хто стріляв?

— Нї, знаю лиш що не мій муж. Він сам менї то сказав. Нї, не сьмійте ся! Я відтак зібрала певні докази. Справа була така. Аддісон прийшов аж пізно до дому і коли я єго спитала, де він був, крутив всїляко, як звичайно мужчини в таких случаях. Але я не могла витерпіти і сказала: „Бій ся Бога, не видумуй менї нїчого! В „Анзониї“ під ч. 7. довершено скритоубийства і я аж гину зі страху. Докажи менї, що то не був ти; дарую тобі і ту дурну Аніту і всьо инше!“ На ті слова він поблід як стїна і висповідав ся ві всього. Він справдї їхав вже з тою Анітою до „Анзониї“, але в дорозї она нараз инакше надумала ся і сказала, що волить вечеряти в Café de Paris. Єму очивидно було то всьо одно і так поїхали они туди. Я зараз пізнала, що він говорив правду, бо він не умів брехати. Але для певности забрала я єго зараз таки з місця до Café de Paris і довідала ся від кельнерів, що він провів там цїлий вечер. Тому знаю, що мій муж невинний — закінчила з радостию.

— Але длячого та Аніта инакше надумала ся! — воркнув Кокеніль, а відтак додав голосно: — Я нїколи не уважав пана Вільмота винним. Але то не зміняє на жаль зовсїм вашої відвічальности. Ви були в комнатї і ви є одинокий сьвідок.

— Але я не знаю о нїчім! — скрикнула она.

— Але за те знаєте богато о тім молодім Американци.

— Знаю, що він невинний.

Кокеніль здоймив свої очицї і став дуже поволи чистити скла.

— Імовірно зможете то доказати — замітив сухо.

— Очивидно, що можу доказати. Він лиш на мою просьбу забрав мій плащ і торбинку. Я не знала, що зі мною дїє ся, а він мій старий приятель — милий, вірний приятель.

— Чи був на стільки приятелем, аби бути заздрістним на Мартінеца!

— Длячого мав би бути на него заздрістний?

— Ну — відповів Кокеніль, усьміхаючи ся — коли милий, вірний приятель побачить даму, для котрої почуває любов і вірність, з другим мужчиною в сепаратцї, то чейже мігби бути заздрістний.

Пуссі Вільмот поглянула єму просто в очи і відповіла:

— Найлїпший доказ, що пан Кітредж не був би заздрістний єсть то, що він любить иншу: ту дївчину з церкви Нотрдам.

— Але й она знала ся з Мартінецом. Може він задля неї поріжнив ся з ним?

— Они оба взагалї не поріжнили сл — впевнювала з цїлою рішучостию. — Они нїколи злого слова не сказали до себе.

— Панї — відозвав ся нараз Кокеніль — чи ви булиб в силї принести жертву, аби помогти Кітреджеви.

— Алеж очивидно.

— Перед усїм розходить ся о те, аби зібрати докази єго невинности — сказав аґент поважно. — Самі ваші слова не вистануть. А остаточно ви не знаєте, що не він вистрілив; ви не бачили нїчого крізь стїну і можете лиш здогадувати ся або вірити, що єго не було в сусїдній комнатї. Очивидно що головною річию є питанє приводу до того злочину. Колиб ми могли отже доказати, що він не мав ніякої причини ненавидїти Ішпанця— що він анї вас не любив, анї єго не ненавидїв як суперника, то ми вже незвичайно богато зискали би.

— Розумію. Але в якийже спосіб можу я то доказати?

Він похилив ся до неї і сказав тихо і переконуючо:

— Коли говорите правду, то се можна пізнати з єго листів до вас.

То був знов пробний удар і Кокеніль ждав нетерпеливо на єго успіх.

— Єго листи? — скрикнула. — Алеж він нїколи до мене не писав — то є лиш кілька разів і ті листи я — я знищила.

Він уперто глядїв на неї і сказав відтак хитаючи головою:

— Така женщина як ви не пише частїйше до свого приятеля як він до неї, а пан Кітредж в суботу вечер спалив цїлу пачку ваших листів.

(Дальше буде).

ужити на поправу харчу найвисше 50 сотиків тижнево.

Як державний надпрокуратор п. Гінце переконав ся в часї щорічної контролї і тепер підчас окремих доходжень, які перевів на місци, приписи домового порядку були до Січиньского строго приміновані. Січиньский працював все в столярскім варстатї цілий день і виконував також роботи при прятаню в казнї разом із вязнем Василем Хомином, з котрим був разом уміщений. Вязень Хомин є селянином-анальфабетом, відсуджує від р. 1904 кару за злочин скритоубийства, був раз караний дисциплїнарно за участь в бунтї вязнїв в р. 1904. Відмовлено просьбам внесеним самим Січиньским і єго матїрю о дозвіл на читанє ґазет, хоч би тільки урядової ґазети, о звільненє єго від пополудневої працї в робітнї, о дозвіл на частїйше баченє ся з родиною і о допущенє більше як двох осіб до візити. Не уділено Січиньскому взагалї ніяких удогіднень, анї що до звичайного харчу, анї що до занять. Відмовлено також просьбі матери Січиньского, щоби візвати дра Яросевича до пльомбованя зубів єї синови.

Анї що-до поведеня Січиньскогв, анї дозорців зглядом него нїчого такого не дійшло доси до відома дирекциї, що могло би бути приводом виданя виїмкових заряджень, не лежачих впрочім в обсягу дїланя тутешної надпрокураториї державної.

Комендантом відділу, на котрім оставав Січиньский, був старший дозорець Михайло Вирва, польскої народности; він дозорував службу инших дозорців і поведенє Січиньского в вязници; управителем столярскої робітнї був дозорець Людвик Чапский, також польскої народности.

Як невідрадним єсть оголошуванє якихсь підозрінь зі зглядy на віроісповіданє або народність орґанів сторожі вязничної, може переконати хоч би та обставина, що з чотирох дозорців, котрих судия слїдчий велїв арештувати з причини втечі Січиньского яко підозрілих єсть трох після їх зізнаня римокатолицкого віроісповіданя.

— **Кружок почитателїв Є. Ексц. Митрополита** замовив у артиста-маляря, п. Івана Труша портрет нашого Князя Церкви більших розмірів, який випав дуже гарно. Сей портрет Ексцеленциї Митрополита завезла в недїлю дня 12 с. м. в імени кружка почитателїв окрема депутация в дарі Отцеви нашого Князя Церкви до Прилбич. В склад депутацид увійшли: др. Тадей Соловій, о. др. Боцян, др. Кирило Студиньский. Портрет уставлено на шталюзї в прилбицкій палатї, а коли зібрала ся найблизша Родина, промовив до Отця нашого Князя Церкви фроф. Студиньский сими словами:

„Високодостойний Пане Ґрафе!

В сучасній історії руского народа засяв ясним блеском старинний престол Галицких Митрополитів — від коли засїв на нїм Муж великого ума і серця. Високопреосьвященний Князь Церкви, Ексцеленция ґраф Андрей Шептицкий. Єго епископат се не лиш епоха в історії нашої Церкви — се ясна, сьвітла карта в житю нашого народа, записана вже нинї величними дїлами для єго національно культурного розвою, для піднесеня єго інтелектуальної і господарскої сили, для скріпленя єго політичного становища. І коли руский нарід відчуває все щиру любов і глубоку вдячність для Свого Князя Церкви, то рівночасно звертає їх в сторону Того, Хто дав нам Єго — чим Він Достойним Потомком! Високодостойний Отець нашого Владики тим самим вже близький нашим серцям, що дав народови Сина, який до традиций минувшини умів навязати зрозумінє сучасних течій, сучасних народних потреб і став їх щирим та могучим речником. А супротив сего стало потребою сердець наших, дати вислів сим почуваням, тій глубокій пошанї, яка вяже нас з Вами, Високодостойний Ґрафе і з Вашим Достойним Родом.

Символом сих почувань нехай буде сей образ Дорогого Вам Сина а нам Владики! Сей твір кисти нашої штуки—нехай буде символом злуки наших почувань, гордости Отця і почести суспільности! Прийміть сей дар від кружка людий з сеї суспільности, з якими в тій хвилї спочуває загал! — Нехай остане він для Вас і Вашого Роду видимим знаком тих звязий, які навязали Ви з нашою суспільностию „даючи їй те, що у Вас було найкрасшого і найдорожшого“.

Сильно зворушений Отець нашого Князя Церкви подякував щиро за дар, висловив свою гордість з сего, що походить з руского роду та додав: „Справдї я дав Вам те, що у мене було найкрасшого і найдорожшого“. Депутация перебула в гостинї у сердечного Господаря дому і єго Ріднї півтретя години до найблизшого вечірного поїзду.

Телеґрами.

Константинополь 15 падолиста. „Ікдам“ доносить, що італїяньска фльота зложена з 18 кораблїв воєнних прибула до Дарданелїв і заняла становище коло Седіл-Бар і Кум-Калех.

Константинополь 15 падолиста. З Адріянополя доносять, що пожежа знищила цїлу одну дїльницю міста. Згорів також базар.

Константинополь 15 падолиста. Порта внесла протест против киданя Італїянцями бомб з аероплянy в Тріполїсї.

Петербург 15 падолиста. Дума вибрала знову віцепрезидентами кн. Волконьского і проф. Капустіна.

Петербург 15 падолиста. Комісия думи приняла проєкт закона о утвореню становищ заграничних аґентів міністерства торговлї.

Пекін 15 падолиста. Виданий едикт цїсарский наказує Юаншікаєви, щоби зі згляду на добро краю обняв уряд президента міністрів. Другий едикт поручає віцекоролям і ґубернаторам всїх провінций, щоби вишукали 3 до 5 здібних людий, котрі мають прибути до Пекіну, щоби уділити рад в справі теперішного положеня. Юаншікаї був на авдиєнциї у цїсаревої і у реґента.

Рим 15 падолиста. З Тріполїса доносять під вчерашною датою: Вчера вечером неприятель перебуваючий в оазї, скористав з непогоди і пробовав офензиву, але єго відперто. В протягу ночи позициї наші коло Сіді Месрі скріплено артилериєю і пхотою та заосмотрено в електричні рефлектори. Нинї пополудни повторили ся атаки на наш форт коло Бумелїна і Сіді Местрі. Зливі нема кінця.

Цїна збіжа у Львові.

дня 14-го падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·80	до	12·—
Жито	9·60	„	9·80
Овес	8·20	„	8 40
Ячмінь пашний	7·80	„	8 30
Ячмінь броварний	8·50	„	10 —
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10 —	„	14·—
Вика	9·50	„	10·50
Бобик	8 80	„	9 20
Гречка	—·—	„	—·—
Кукуруда нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	100·—	„	105·—
Конюшина шведска	75·—	„	85·—
Тимотка	65·—	„	75·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. [illegible] оля часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·20, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·43, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·5?, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·09.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).